

Stativtest

TEKST OG FOTO:
Lars Andreas Dybvik

Jeg har prøvd to stativer i karbon denne våren. Det er relativt rimelige alternativer til for eksempel Gitzo som jeg selv bruker. Feisol forhandles av Kikkertspesialisten i Trondheim. Begge stativene virket gode og solide, uten store mangler. Men når man tester leter man jo etter utpreget positive og negative sider ved produktet. Her er mine erfaringer.

Det minste stativet (Feisol CT-3342) synes jeg var spinkelt. Jeg var på en rullesteinstrand og fotograferte med dette. Påmontert hadde jeg Nikon D3s og 24-70 f2.8, utstyr som veier rundt 3 kg vil jeg tro. Med denne kombinasjonen var jeg ikke komfortabel. Når jeg sprer stativbeina til normal posisjon, opplever jeg at dette er for trangt. Beina spriker ikke nok til at jeg stoler på at dette står stødig. Om ene foten gli litt på en stein, kan hele stasen velte. Det vil føles langt tryggere om de sprer litt mer. Nå dobbelt- og trippelsjekk jeg at det hele ikke stod og vaklet på steinene, og at tyngdepunktet var innenfor alle tre bein hele tiden. Det var slitsomt! Det er jo en enkel sak å vippe beinlåsen slik at beina kan spres til neste låsepunkt, men det blir igjen litt vel mye. Konklusjonen min er at dette stativet er fint til små og lette kamera uten tung og lang optikk. Fotograferer du med slikt lett utstyr kan dette stativet være en enkel og praktisk reisefølge. Det er liten tvil om at for gram-tellere er dette stativet kult. Jeg fant vel egentlig ikke noe galt annet enn at det ikke passet til meg. Stativet leveres med veske, og krok for å henge på ballast under stativplata. Samt nødvendig verktøy for å kunne løsne eller stramme saker og ting. Jeg fikk også med to sett pigger (ekstrautstyr). Gummifoten på enden av beina kan lett vippes av og da finner du gjenger du kan skru piggene opp i. De korte piggene ser jeg ikke noe poeng i, knappe 7-8 millimeter lange og veldig butte. De lange, derimot, er greie å ha. Disse er tynnere/spissere og flere centimeter lange, noe som gjør at du lett kan trø dem i bakken og oppnå "bedre jording". Gummiføttene må du passe på til du skrur av piggene, så du kan sette dem tilbake. Jeg ser svært klare konturer av den kjente hvor-ble-det-av-dem-problemstillingen her, når gummiføttene ikke er der du trodde du la dem sist. Mitt nåværende Gitzostativ har en maken løsning, og det er et under at jeg har gummiføttene ennå.

Det store stativet (Feisol CT-3372) er et jeg har blitt å bruke. Det opplever jeg som stødig, og det har jeg tillitt til når jeg laster på med noen kilo glass. Også her er det tre låsepunkter for spredning av beina. Dette fungerer greit. På min modell var det veldig tungt å vippe beina inn og ut. Så tregt at det var plagsomt under fotografering. Dette kan nok justeres med det vedlagte verktøyet, noe jeg ikke tok meg bryet med. Når jeg nå går tilbake til min Gitzo,

vil jeg savne skumgummipolstringen øverst på beina. De er behagelige å holde i når stativet bæres, og som polstring mot skuldrene når stativ påmontert kamera bæres "som et par ski" over skuldra. Det jeg ikke kommer til å savne, er den evinnelige plystringen når man endrer lengden på beina. Beina er rør, i rør er det luft. Når lengden på røret endres må luft ut eller inn. Dette stativet høres ut som min mormors gamle kaffekjele. Den begynte å plystre muntert når kaffen kokte. Jeg er overrasket over at jeg ikke har

*Feisol ct-3342 veier 1,03 kg og koster 2645 kr.
Feisol ct-3372 veier 1,72 kg og koster 3695 kr.*

tiltrukket meg løshunder under fotografering ennå. Dette er et aspekt verd å ta hensyn til ved fotografering der lyd kan være uønsket. Man kan riktignok justere volumet på plystringen alt etter hvor raskt man endrer beinlengden, så det er mulig å gjøre det ganske stille.

Også dette stativet fikk jeg levert med pigger (ekstrautstyr). Men piggene er av den butte typen som jeg ikke ser poenget i. Det blir mer som å gå fra joggesko til tresko, ikke joggesko til stegjern som man ønsker. Gummiføttene er her i trygg forvaring lenger inn på piggen, og kan skrues ut igjen når du ønsker det. Jeg opplevde ikke trøbbel med dette systemet, selv om jeg ser potensialet til at dritt og lort setter seg i gjengene og stopper det hele. Synd også at ikke gummiknotten stopper når den er helt nede. Den faller av om du ikke passer på. Og den vibrerer når den er skrudd ut til bruk, og skrangler liflig der nede under transport. Også dette stativet leveres med veske, og krok for ballast. Jeg vil ikke ha noen vanskeligheter med anbefale begge stativene til hvert sitt bruk. Og blander man pris opp i dette er saken ganske klar for de fleste vil jeg tro. Gitzo – som jeg har fra før og sammenligner med – er dobbelt så dyr! Skulle jeg investert i karbonstativ i dag, ville det vært svært sannsynlig at dette ble valget. Det koster 3000-4000 kr ekstra for Gitzo som har litt bedre finish på enkelte detaljer. Når jeg fikk utdelt stativene fikk jeg beskjed om ikke å behandle dem med silkehansker, men bruke dem som normalt. Nå har det seg slik at jeg lenge har lurt på hva som skjer når karbonstativer får seg støt, type slag mot stein. Så jeg benyttet sjansen og lot som det var innenfor mitt normale bruksmønster å kaste stativet rundt! Importøren vet jo ikke hva jeg pleier å gjøre?! Etter en kald øl en sommerdag tok jeg stativet (og et støvbrett for å bære inn restene) med meg ut på fortauet og satte i gang. Fire – fem saltomortaler i været, opp mot 2,5 meter opp og BANG i bakken. Delvis med stativplata rett i asfalten, delvis med karbonrøret rett på kantsteinen. Og sannelig, like helt og brukbart etterpå. Jeg måtte stramme en skrue, det er det hele. Og nå ser det ikke lenger ”pent brukt” ut. Fillern og, jeg som innerst inne hadde håpet å se karbonen smuldre..

Begge stativene har en krok under stativplata. Her kan du henge på vekt om du trenger ekstra tyngde i for eksempel sterk vind og på myke underlag. Ingen av stativene har midtsøyle, noe jeg mener er det eneste fornuftige. En midtsøyle er å betrakte som et abonnement på vibrasjoner. Samt at du hindrer muligheten for å legge stativet flatt i spagaten for ekstra lave standpunkt.

En fin ting ved den minste modellen, er at beina kan vippes 180° rundt så de peker oppover. Dette gjør at lengden under transport minimaliseres på en fin måte. Om du da ikke har montert på et omfangsrikt hode med armer som peker i alle retninger.

Den lange piggen har noe for seg. Den monner når du trykker den i bakken. Den korte butte utgaven ser jeg på som meningsløs. Den forankrer ikke noe som helst, og bare sklir rundt. Det blir mer som å gå fra joggesko til tresko, ikke joggesko til stegjern som man ønsker. Et CF-minnekort bak gjør jobben som fyrstikkeske til referanse på størrelsen.